

Arrest

nr. 191 962 van 13 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. X van 21 april 2017 waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten X en X loco advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een Chaldeeuwse christen bent en op X in Bagdad, Centraal-Irak, bent geboren. U groeide op in de Palestijnstraat, Bagdad. Uw vader verhuurde een feestzaal en op een dag leerde u een meisje, X, kennen op een trouwfeest in die zaal. Ze was een moslima en behoorde tot de invloedrijke Arabische stam 'Dowri'. Jullie begonnen een geheime relatie. Na een aantal maanden ontdekte haar familie wat er aan de hand was en eisten ze dat jullie zouden huwen. Dat betekende echter dat u zich tot de islam diende te bekeren, wat u weigerde. Toen haar familie vernam dat u een huwelijk weigerde, begonnen ze u te bedreigen. Haar broers lieten u weten dat ze u zouden vermoorden. Hierop besloot u te vluchten naar het dorp Batnaya. Hier dook u enkele dagen

onder om vervolgens door te reizen naar Zakho, Noord-Irak, vanwaar u uw vertrek uit Irak geregeld hebt. Op 6 maart 2003 verliet u Irak en op 21 mei 2003 vroeg u in België asiel aan.

Op 13 oktober 2005 sloot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw eerste asielaanvraag af met een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. De door u ingeroepen asielmotieven waren namelijk ongeloofwaardig. In de beslissing werd een niet-terugleidingsclausule opgenomen.

Op 1 februari 2006 diende u een tweede asielaanvraag in die op 14 maart 2006 niet in overweging werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (bijlage 13quater). Op 15 januari 2007 verkreeg u via een speciale procedure van DVZ alsnog de subsidiaire beschermingsstatus.

U werd op 29 juni 2012 definitief veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens heling van een ongekend aantal maaltijdcheques.

Op 4 november 2013 werd u veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot een gevangenisstraf van 3 jaar wegens verkrachting van een meerderjarig persoon.

Op 21 juni 2016 ontving het CGVS een brief van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie waarin de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht werd om de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, in te trekken.

In het kader van deze procedure legt u volgende documenten voor: Belgische verblijfstitel dd. 07/09/2015, Belgische rijbewijs dd. 23/12/2015, bankkaart van S. D., Attestation de bénévolat - Amon Nos Hôtes asbl dd. 13/09/2016, Rapport - Service EPSYLON dd. 12/09/2016, Attestation - Asbl Orchidee Rose dd. 12/09/2016.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u op 15 januari 2007 de status van subsidiaire beschermde werd toegekend, u heden dient uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het arrest van het Hof van Beroep te Luik van 4 november 2013. Uit dit arrest blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor de verkrachting van een meerderjarige vrouw met de verzwarende omstandigheid dat u door een of meer personen werd geholpen bij de uitvoering van uw misdrijf; de verkrachting voorafgegaan is door of gepaard gegaan is met de handelingen bedoeld in artikel 417ter, eerste lid of opsluiting; en de verkrachting gepleegd werd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of de dader bekend was, of onder bedreiging van een wapen of een op een wapen gelijkend voorwerp.

Artikel 55/5/1, § 2 juncto artikel 55/4, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het slachtoffer, een jonge Roemeense vrouw, onder valse voorwendsels naar België gelokt werd en alhier "verkocht" werd om onder dwang seksuele betrekkingen te hebben met diverse mannen. Uit de feitenvaststelling komt naar voren dat u het slachtoffer door middel van het gebruik van fysiek geweld gedwongen had fellatio te plegen. Het Hof van Beroep te Luik achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en merkte uitdrukkelijk bij het bepalen van de straftoemeting (zie pagina 21 van het arrest) op dat u een gebrek aan inlevingsvermogen heeft en vrouwen beschouwd als een soort van "koopwaar" dat tegen een gereduceerde prijs beschikbaar gesteld wordt.

Niettegenstaande het Hof vaststelde dat u nog geen gelijkaardige strafrechtelijke veroordelingen op uw kerfstok had, dient vastgesteld te worden dat het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt immers dat u **geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen**, en dat u er **niet voor terugschrikt fysiek geweld te gebruiken** tegen een jonge vrouw teneinde haar te dwingen seksuele handelingen te stellen, terwijl de enorm kwetsbare positie waarin deze vrouw zich bevond, duidelijk was of u bekend was. Bovendien blijkt dat u uw aandeel in de feiten ontkende, wat er wijst dat u **geen schuldinzicht heeft, noch berouw heeft**. Uw gedrag getuigt van **een gebrek aan normbesef en een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid**.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 55/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

De vaststelling dat u sinds 11 december 2015 onder elektronisch toezicht staat, doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Elektronisch toezicht betreft immers een gunstmaatregel waar Belgische gedetineerden van kunnen genieten, en waardoor het mogelijk wordt een gevangenisstraf te laten uitvoeren buiten de gevangensmuren. Dergelijke

strafuitvoeringsmaatregel streeft logischerwijze een ander oogmerk na dan artikel 55/5/1, § 2 juncto artikel 55/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De hierbij gehanteerde criteria staan dan ook volledig los van deze die aan de basis liggen van een beslissing waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 55/5/1, § 2 van de vreemdelingenwet.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 9 september 2016 gehoord voor het CGVS.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

Tijdens het gehoor ontkent u opnieuw de feiten die leidden tot de veroordeling van 4 november 2013. Volgens u werd u onterecht veroordeeld, bestaat er geen bewijs tegen u, en gaat het om een afrekening van de Belgische veiligheidsdiensten (zie CGVS, p. 2, 3, 8, 9, 10, 11, 12). Dat u tot op heden alle aantijgingen ontkent stemt overeen met de vaststelling van het Hof van Beroep te Luik dat u noch schuldinzicht, noch berouw heeft. U voegt er aan toe dat u nooit een Belg sloeg, tussen 2003 en 2007 geen problemen kende ondanks uw irregulier verblijf in België, u Frans heeft geleerd, opleidingen heeft gevolgd, en u werk heeft gezocht. U zegt dat u ondertussen een volwassen persoon bent, een goede opvoeding genoot, een gezin stichtte, geen dronkaard bent, geen drugs neemt, en enkel goed wil verdienen (zie CGVS, p. 9-10). De aangehaalde argumenten doen evenwel geen afbreuk aan de bijzonder ernstige feiten waarvoor u definitief veroordeeld werd en de daaruit voortvloeide vaststelling dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

Op 15 september 2016 legde u bijkomende documenten voor ter staving van uw verklaringen. Het gaat om een attest ter staving van uw vrijwilligerswerk bij de vzw "Amon Nos Hôtes", een attest in verband met uw deelname aan een alfabetiseringscursus bij de vzw "Orchidee Rose", en een rapport over uw consultaties (sociaal en psychologisch) bij Service "EPSYLON". In deze documenten, stuk voor stuk na het gehoor opgesteld, stelt men geen opmerkingen te hebben over uw gedrag en/of geen 'gevaar' in u te zien (zie Documenten). De documenten doen echter geen afbreuk aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. De andere door u voorgelegde documenten, met name uw verblijfstitel, uw rijbewijs, en de bankkaart van uw vriendin (zie Documenten), houden geen verband met de redenen waarop het CGVS de hierboven uiteengezette beslissing steunt.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u momenteel noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Centraal- (de provincies Bagdad, Diyala, Salah al-Din, Anbar, Nineveh, en Kirkuk) of Zuid-Irak (de provincies Babil, Basra, Najaf, Kerbala, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan, al-Muthenna), dit omwille van uw profiel van Chaldeeus christen.

Er zijn daarentegen geen redenen om te veronderstellen dat u als Chaldeeus christen in **Noord-Irak** voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te vrezen (zie CGVS, p. 10-11).

Wat de situatie van minderheden in Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus Irak- de situatie van minderheden in Noord-Irak, d.d. 20 maart 2015) dat de situatie van de christelijke gemeenschap, waartoe u behoort, in Noord-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming. Met uitzondering van twee belangrijke aanvallen tegen christenen en yezidi's in december 2011 werd voor het overige, geen melding teruggevonden van religieus gemotiveerd geweld tegenover christenen. De christenen in Noord-Irak hebben de mogelijkheid hun godsdienst ongehinderd uit te oefenen en is er sprake van een zekere maatschappelijke tolerantie ten aanzien van andere geloofsovertuigingen. Bovendien blijken vooral christenen goed vertegenwoordigd in het Koerdische parlement en de provincieraden. Over het algemeen is de (verblijfs)situatie voor christenen in Noord-Irak veilig en zij ondervinden er gevoelig minder problemen dan in Centraal-Irak. Als er in de Noord-Iraakse regio al gewelddadigheden vanwege IS voorkomen, hetgeen blijkens de informatie zeldzaam is, hebben deze eerder de Koerdische veiligheidsdiensten als doelwit en tot op heden geen minderheden.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit christen te zijn in Noord-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

Na gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) moet worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ten opzichte van Noord-Irak bestaat, dit om onderstaande redenen.

Gevraagd om uw vrees ten opzichte van Irak toe te lichten, verwijst u enkel naar uw vrees voor het Mehdi-leger in Bagdad en uw vrees voor Daesh (IS) in Batnaya (zie CGVS, p. 11). U haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat u in Noord-Irak door één van bovenstaande actoren wordt gevisieerd. Bovendien verbleef u in 2010 of 2011 gedurende een maand in Noord-Irak om er uw familie te bezoeken. U verklaart dat u de regio zonder probleem kon in- en uitreizen, én dat u tijdens uw bezoek geen problemen heeft gekend (zie CGVS, p. 6-7). Het CGVS stelt verder vast dat uw ouders ondertussen geruime tijd in Noord-Irak verblijven (zie CGVS, p. 5). Er zijn dus geen redenen om te veronderstellen dat u als Chaldeeus christen in Noord-Irak voor vervolging dient te vrezen.

Evenmin zijn er redenen om te veronderstellen dat u in Noord-Irak een reëel risico op ernstige schade loopt.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij bepaalde Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2015-2016 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014-begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tammim en Diyala hebben evenwel slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in KAR-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vond de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KAR-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Deze zeldzame terreurdaden, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijk zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak.

Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gericht luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak

en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat er geen sprake is van een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover u wordt teruggeleid naar Noord-Irak. U mag daarentegen noch direct, noch indirect teruggeleid worden naar Centraal - of Zuid-Irak.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. De stukken van de partijen

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert als middel aan: "Schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, het artikel 8 richtlijn 2011/95/eu van het Europees parlement en de raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van artikelen 48/3, 48/4, 48/5§3, 49/2, §4 eerste lid, 55/4 en 55/5/1, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikelen 26 en 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."

In de eerste grief van het middel stelt verzoeker:

"De bestreden beslissing werd genomen op basis van het artikel 55/5/1, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet (zie de conclusie van de beslissing) die stelt dat: « § 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn ».

Dit artikel werd toegevoegd in de Vreemdelingenwet door het artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015.

Deze wet van 10 augustus 2015 heeft ook de termijnen waarin de minister of zijn gemachtigde kan vragen aan het CGVS om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus van een vreemdeling in te trekken laten verlengen.

Wat betreft de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt het artikel 49/2, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, toegevoegd in de Vreemdelingenwet door het artikel 4 van de wet van 10 augustus 2015: « De minister of zijn gemachtigde kan, gedurende het verblijf van beperkte duur van de vreemdeling, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan een vreemdeling werd toegekend, op te heffen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 4°. De minister of zijn gemachtigde kan, tijdens de eerste tien jaar van het verblijf van de vreemdeling, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken overeenkomstig het artikel 55/5/1. »

Dit artikel stelt dus de twee termijnen waarin de minister of zijn gemachtigde het CGVS kan verzoeken om de subsidiaire beschermingsstatus op te heffen:

1° Gedurende het verblijf van beperkte duur van de vreemdeling kan hij het te allen tijde vragen;

2° Gedurende het onbeperkt verblijf van de vreemdeling kan hij tijdens de eerste tien jaar van het verblijf de intrekking vragen.

In casu, heeft de verzoeker zijn tweede asielaanvraag ingediend op 1 februari 2006. In overeenstemming met het artikel 49/2, §3, van de Vreemdelingenwet, geniet de verzoeker van een verblijf van onbeperkte duur sinds 1 februari 2011. De verzoeker valt dus onder de toepassing van het artikel 49/2, §4, eerste lid, tweede zin: « De minister of zijn gemachtigde kan, tijdens de eerste tien jaar van het verblijf van de vreemdeling, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken overeenkomstig het artikel 55/5/1. ». In andere woorden, moest de minister of zijn gemachtigde de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus uiterlijk op 1 februari 2016 vragen. In casu, ontving het CGVS een brief van de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie waarin het CGVS verzocht werd om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op 21 juni 2016, d.w.z. meer dan 4 maanden na het eind van het tien jaar termijn. Op deze moment, kon de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus niet meer vragen. Het termijn was verstreken.

Er kan niet aangevoerd worden dat de in artikel 49/2, §4, tweede lid, bedoelde afwijking - die geen tijdslimiet voorziet - van toepassing wordt in casu: « In afwijking van het eerste lid kan de minister of zijn gemachtigde te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken die werd toegekend aan een vreemdeling die uitgesloten wordt of had moeten zijn overeenkomstig artikel 55/4, § 1 of § 2 ».

Het artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt toegepast wanneer blijkt dat de vreemdeling uitgesloten had moeten zijn omdat er, op het ogenblik van zijn aanvraag, redenen bestonden om aan te nemen dat hij een bedreiging vormt voor de samenleving of voor de veiligheid van het land, hetgeen hier niet het geval is.

Het artikel 55/4, §2, van de Vreemdelingenwet wordt toegepast wanneer de vreemdeling een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt. De wet van 10 augustus 2015 die dit artikel heeft toegevoegd aan de Vreemdelingenwet geeft geen definitie van « gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid ». Het is een heel breed begrip, dat had moeten worden omschreven door de wetgever. Zonder definitie, moeten we nagaan wat de bedoeling van de wetgever was wanneer hij deze wet goedgekeurd heeft.

De memorie van toelichting van de wet van 10 augustus 2015 stelt dat deze wet goedgekeurd werd om « de groeiende dreiging van radicalisering en terrorisme te bestrijden door in mogelijkheden te voorzien om de internationale beschermingsstatus in te trekken of te weigeren in geval van terroristische daden » (Doc 54 1197/001, p. 4). De wettekst is duidelijk: de wet werd goedgekeurd om de radicalisering en terrorisme te bestrijden. Er is geen melding gemaakt van andere strafbare feiten. Bij het ontbreken van andere details in de memorie van toelichting, kunnen de feiten waardoor de verzoeker werd veroordeeld niet voldoende worden geacht om hem « gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid » te beschouwen.

Bijgevolg, wordt de in artikel 49/2, §4, tweede lid, bedoelde afwijking niet van toepassing. De Staatsecretaris voor Asiel en Migratie heeft de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus meer dan 4 maanden na het eind van het tien jaar termijn gevraagd. De subsidiaire beschermingsstatus kon dus niet ingetrokken worden.

De bestreden beslissing is niet wettelijk gemotiveerd en schendt het artikel 49/2, §4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet."

In de tweede grief stelt verzoeker:

"Terwijl de verzoeker afkomstig uit Bagdad is, beslist de tegenpartij dat hij in Noord-Irak kan leven. CGVS maakt toepassing van het beginsel van intern beschermingsalternatief zonder uitdrukkelijk naar de adequate wettelijke bepalingen te verwijzen.

Het artikel 48/5, §3 bepaalt : "Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst : a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het

land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. »

Het artikel 8 van de kwalificatierichtlijn bepaalt : « Als onderdeel van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming kunnen de lidstaten vaststellen dat een verzoeker geen behoefte heeft aan internationale bescherming, indien hij in een deel van het land van herkomst: a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt; of b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 7, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. »

Volgens CGVS is Noord Irak een veilig alternatief binnen Irak waar de verzoeker afkomstig uit Bagdad een normaal kan leven. De beoordeling van een intern beschermingsalternatief moet aan verschillende specifieke criteria voldoen. "L'hypothèse d'une possibilité de fuite ou de réinstallation interne exige la prise en compte de la situation personnelle du demandeur d'asile et des conditions dans le pays dans lequel cette possibilité est envisagée"

"Le concept de possibilité de fuite ou de réinstallation interne s'applique donc à une région donnée du pays où il n'existe pas de risque d'une crainte fondée de persécution et où, au regard des circonstances particulières de l'espèce, on peut raisonnablement attendre de l'intéressé/ée qu'il/elle s'y installe pour y mener une vie normale.

De wederpartij heeft niet volledige de situatie van de verzoeker onderzocht. Nochtans is CGVS verplicht om het bewijs van de pertinentie en de redelijkheid van het alternatief te leveren

Volgens HCR, verschillende elementen moeten worden beoordelen :

- 1) Is de nieuwe vestigingsplaats in de praktijk en juridische toegankelijk en in termen van veiligheid ?
- 2) Zijn de vervolgers autoriteiten of niet ?
- 3) Loopt de verzoeker een risico van vervolging in gevolg naar deze plaats ?
- 4) Is het mogelijk voor de verzoeker een gewoonlijk en redelijk leven te kunnen leven zonder moeilijkheden ?

In casu, heeft de wederpartij deze vragen niet correct beantwoorden.

Artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003 dient toegepast te worden, wat niet correct gedaan werd door de verwerende partij:

«De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen: a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het ogenblik dat een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en reglementen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de relevante informatie en documenten die door de asielzoeker worden voorgelegd, samen met informatie die toelaat te bepalen of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele status en de persoonlijke situatie van de asielzoeker, met inbegrip van factoren zoals zijn verleden, geslacht en leeftijd, ten einde te beoordelen of de daden waaraan hij werd blootgesteld of dreigt te worden blootgesteld, zouden kunnen worden beschouwd als een vervolging of ernstige schade, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de asielzoeker».

In tegenstelling met de beslissing van de tegenpartij is een terugkeer voor de verzoeker helemaal niet mogelijk. Noord Irak is niet veilig voor de burgers.

"Si le demandeur de statut de réfugié devait traverser la région à l'origine des ses persécutions pour accéder à la zone envisagée, cette dernière ne peut être considérée comme un possible lieu de fuite ou de réinstallation interne. De même, traverser des aéroports peut se révéler une voie d'accès dangereuse, en particulier dans les cas où l'Etat est l'agent de persécution ou lorsque l'aéroport est sous le contrôle de l'agent non étatique de persécution."

In geval van terugkeer, zal de verzoeker een overstap moeten doen in Bagdad. Nochtans heeft de wederpartij beoordeeld dat Bagdad niet veilig is in de beslissing. Bovendien heeft de verzoeker al vele jaren zijn land verlaten. Er bestaat geen zekerheid dat hij in praktijk kan terugkeren. De tegenpartij heeft niet de vraag onderzocht.

De verzoeker loopt wel een risico van vervolging in geval van terugkeer omdat hij christenen is en omdat de situatie helemaal niet veilig voor alle burgers is.

Noord Irak is in de greep van een buitengewoon ernstige crisis zoals andere provincies in Irak. Elke dag zijn er aanslagen die de Irakees burgerbevolking treffen.

« Plusieurs attentats-suicides dans le nord de l'Irak. Des kamikazes ont attaqué jeudi plusieurs bâtiments de la ville de Kirkouk, ville du nord de l'Irak contrôlée par les forces Kurdes, et d'autres ont tué au moins 16 personnes dans un attentat contre une centrale électrique dans la province du même nom. »

“Neuf personnes seraient mortes et des milliers d'autres ont dû solliciter des soins médicaux après avoir inhalé la fumée toxique qui s'est répandue sur la région après l'incendie d'une usine de soufre par Daech dans le nord de l'Irak.”

« Deux complexes gaziers attaqués dans le nord de l'Irak. Des hommes armés ont attaqué dimanche deux sites gazier et pétrolier au nord-ouest de Kirkouk, dans le nord de l'Irak. Ces attaques n'ont pas encore été revendiquées mais elles rappellent le mode opératoire du groupe Etat islamique (EI). »

« Au moins six civils ont été tués lundi dans l'explosion d'une bombe posée par le groupe Etat islamique (EI) alors qu'ils tentaient de fuir la région de Hawija, dans le nord de l'Irak, selon des responsables de sécurité »

Deze persartikels zijn slechts voorbeelden die de ernstige situatie aantonen.

Bovendien heeft de wederpartij niks gezegd over de offensieve van Mossoul ...

“L'organisation Action contre la faim s'apprête à aider des milliers de civils contraints de fuir Mossoul, la deuxième ville d'Irak, en marge de l'opération militaire à venir des-tinée à chasser le groupe État islamique. Cette offensive pourrait conduire à une crise d'une ampleur sans précédent, affectant jusqu'à 1,5 million de personnes.”

Het is onbegrijpelijk dat de wederpartij heeft beoordeeld dat een gewoon leven in Noord Irak een veilig alternatieve is.

De tegenpartij moet ook onderzoeken of een leven in Noord Irak uit financieel, sociale en economisch oogpunt mogelijk is. In casu, is het niet het geval. De verzoeker heeft Irak verlaten sinds 2003. Een terugkeer zal heel moeilijk voor hem zijn : een job te vinden ; zijn basisbehoeften te voorzien ; een huisvesting te hebben ; ...

Concluderend is terugkeer naar Nord Irak niet mogelijk en redelijk voor de verzoeker en de tegenpartij heeft niet op een adequate manier de beslissing gemotiveerd.

Bovendien kan ook de subsidiaire bescherming worden toegekend rekening houdend met de situatie in Noord Irak en in Bagdad.”

In de derde grief stelt verzoeker:

“Volgens het artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003: «De Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten kan zich, in zijn beslissing, steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail. In het administratief dossier moet er gepreciseerd worden waarom deze persoon of deze instelling gecontacteerd werd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De informatie die via de telefoon werd verkregen, moet schriftelijk worden samengevat. Deze samenvatting dient de naam van de persoon die per tele-foon werd gecontacteerd, te vermelden, een korte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie te geven, zijn telefoonnummer, en datum waarop het telefoongesprek heeft plaatsgehad vermelden alsook een kort overzicht van de vragen die tijdens het telefoongesprek werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde persoon werden gegeven.»

Dit artikel maakt het mogelijk dat asielaanvrager en uw Raad de juistheid van de informatie van CGVS kunnen verifiëren.

In casu, baseert zich de wederpartij op een verslag “IRAK – Bereikbaarheid van Noord Irak via luchtverkeer”.

In de bibliografie kunnen we lezen dat er geen informatie over de naam van de gecontacteerd personen, de e-mailadres en de vragen die gesteld werden is gemeld.

Het recht op verdediging en op tegenspraak worden geschonden. De verzoeker is niet in staat de bronnen en de informatie van de wederpartij te verifiëren.

De Raad van State heeft beoordeeld dat : « Le but de cette mesure est, selon le Rapport au Roi, de vérifier l'exactitude des informations qu'il contient. Les indications prévues par cette disposition visent à garantir le respect du contradictoire et des droits de la défense et à assurer le contrôle des sources litigieuses. Leur non-respect constitue une « irrégularité substantielle au sens de l'article 39/2, § 1er, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 précitée. L'article 26, alinéa 2, de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 ne prévoit pas de restrictions au respect du contradictoire et des droits de la défense qui

autoriseraient la partie adverse à ne pas faire figurer certaines des mentions cumulatives qui sont prescrites lorsqu'elle obtient des informations par téléphone. En particulier, cette disposition ne l'habilite pas à occulter les coordonnées d'interlocuteurs contactés « pour de légitimes raisons de confidentialité ». En décidant le contraire, l'arrêt attaqué a méconnu l'article 26, alinéa 2, de l'arrêt royal du 11 juillet 2003. Le non-respect des indications prévues par cet article constitue une « irrégularité substantielle » au sens de l'article 39/2, § 1er, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 précitée. Ne sont dès lors pas pertinents les arguments de la partie adverse qui fait valoir, d'une part, que l'occultation des coordonnées des personnes contactées ne faisait pas obstacle à ce que le requérant entreprenne une démarche « auprès de la Ligue togolaise des droits de l'homme afin de vérifier l'information concernant le sort réservé aux demandeurs d'asile togolais déboutés de retour au pays », et, d'autre part, que le requérant a pu comprendre la teneur des échanges, intervenus entre la partie adverse et les personnes contactées dont les coordonnées ont été occultées.»

In een vergelijkbare zaak, heeft Uw Raad beoordeeld dat het verslag « COI FOCUS – Irak – Conditions de sécurité à Bagdad » niet voldoende is aan het artikel 26: « Or, si une grande partie du rapport concerné se base sur des données publiques aisément accessibles, le Conseil constate qu'un certain nombre de constats, en particulier ceux concernant l'ampleur réelle du nombre de victimes et l'emprise des milices chiites sur la sécurité et le maintien de l'ordre, émanent de divers entretiens téléphoniques et courriels qui ne sont pas annexés audit document. Dès lors, le Conseil considère que la partie défenderesse n'a pas respecté le prescrit de l'article 26 de l'arrêt royal du 11 juillet 2003 précité. En conséquence, la décision est entachée d'une irrégularité substantielle, qui, en l'espèce, ne saurait être réparée par le Conseil, et doit être annulée conformément à l'article 39/2, §1er, alinéa 2,2°, de la loi du 15 décembre 1980.10»

Het artikel 26 K.B wordt geschonden door de wederpartij. De Raad van State beoordeelt dat een zulke schending niet aanvaardbaar is."

2.2. Verweerder stelt in de nota van 18 november 2016:

"(...)

2.1.1. Verweerder merkt voorafgaandelijk op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verder kan verzoeker de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet dat stelt: "§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in:

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn."

Verzoeker vervolgt dat artikel 49/2, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wat betreft de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, twee termijnen vooropstelt waarin de minister of zijn gemachtigde het CGVS kan verzoeken om de subsidiaire beschermingsstatus op te heffen:

1° Gedurende het verblijf van beperkte duur van de vreemdeling kan hij het te allen tijde vragen;

2° Gedurende het onbeperkt verblijf van de vreemdeling kan hij tijdens de eerste tien jaar van het verblijf de intrekking vragen.

Verzoeker stelt verder dat hij zijn tweede asielaanvraag heeft ingediend op 1 februari 2006; dat hij, in overeenstemming met artikel 49/2, §3 van de Vreemdelingenwet, geniet van een verblijf van onbeperkte duur sinds 1 februari 2011; en dat hij dus valt onder de toepassing van artikel 49/2, §4, eerste lid, tweede zin: "De minister of zijn gemachtigde kan, tijdens de eerste tien jaar van het verblijf van de vreemdeling, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken overeenkomstig het artikel 55/5/1." In casu ontving het CGVS op 21 juni 2016 een brief van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie waarin het CGVS werd verzocht om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, d.w.z. meer dan 4 maanden na het eind van de termijn van tien jaar.

Verweerder stelt vast dat verzoeker er aan voorbijgaat dat de in artikel 49/2, §4, eerste lid vermelde termijn enkel geldt wanneer de minister of zijn gemachtigde aan de Commissaris-generaal vraagt om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 49/2, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan de minister evenwel “te allen tijde” aan de Commissaris-generaal vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan een vreemdeling werd toegekend, die uitgesloten wordt of had moeten zijn, in te trekken overeenkomstig artikel 55/4, §§1 of 2 van de Vreemdelingenwet. Daar de minister in casu aan de Commissaris-generaal heeft gevraagd de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker in te trekken omdat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet, geldt de in artikel 49/2, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van “eerste tien jaar van het verblijf van de vreemdeling, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag” dan ook niet.

2.1.3. Waar verzoeker vervolgens opwerpt dat artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet wordt toegepast wanneer blijkt dat de vreemdeling uitgesloten had moeten zijn omdat er, op het ogenblik van zijn aanvraag, redenen bestonden om aan te nemen dat hij een bedreiging vormt voor de samenleving of voor de veiligheid van het land, hetgeen hier niet het geval is, antwoordt verweerder dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering.

Verweerder wijst er op dat geen enkele wettelijke bepaling voorziet dat de mogelijkheid om toepassing te maken van artikel 55/4, §§1 of 2 van de Vreemdelingenwet begrensd is in de tijd.

2.1.4. Verzoeker betoogt dat artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet wordt toegepast wanneer de vreemdeling een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt. De wet van 10 augustus 2015 die dit artikel heeft toegevoegd aan de Vreemdelingenwet geeft geen definitie van “gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid”. Verzoeker citeert uit de memorie van toelichting van de wet van 10 augustus 2015 waarin wordt gesteld dat deze wet werd goedgekeurd om “de groeiende dreiging van radicalisering en terrorisme te bestrijden door in mogelijkheden te voorzien om de internationale beschermingsstatus in te trekken of te weigeren in geval van terroristische daden” (Doc 54 1197/001, p. 4). Volgens verzoeker is de wettekst duidelijk: de wet werd goedgekeurd om radicalisering en terrorisme te bestrijden. Er is geen melding gemaakt van andere strafbare feiten. Bij het ontbreken van andere details in de memorie van toelichting, kunnen aldus verzoeker de feiten waarvoor hij werd veroordeeld niet voldoende worden geacht om hem als een “gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid” te beschouwen.

Verweerder beaamt dat de wetgever het begrip “gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid” niet gedefinieerd heeft. Dit is een begrip dat per definitie niet nauwkeurig kan worden omschreven. Verweerder stelt evenwel vast dat verzoeker overgaat tot een selectieve lezing van de door hem geciteerde Memorie van Toelichting. Zo stelt verzoeker dat uit de tekst blijkt dat de wet werd goedgekeurd om radicalisering en terrorisme te bestrijden. Terwijl de tekst in werkelijkheid als volgt luidt (Doc 54 1197/001, p. 4):

“De indieners beogen in uitvoering van het regeerakkoord en via een wetgevend initiatief de asielpprocedure te optimaliseren teneinde efficiënter en performanter te kunnen optreden **in gevallen waar de samenleving of de nationale veiligheid wordt bedreigd door personen die in België een status van internationale bescherming genieten of die dergelijke status hebben aangevraagd.**

Het voorliggend ontwerp beoogt **eveneens** in uitvoering van het regeerakkoord de groeiende dreiging van radicalisering en terrorisme te bestrijden door in mogelijkheden te voorzien om de internationale beschermingsstatus in te trekken of te weigeren in geval van terroristische daden.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de wet niet enkel werd goedgekeurd om radicalisering en terrorisme te bestrijden zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt.

Verweerder wijst er verder op dat de bepalingen van artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet nieuw zijn, in die zin dat de minister vroeger reeds op basis van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet de toegang of het verblijf aan een vreemdeling kon weigeren indien er ernstige redenen waren om hem te beschouwen als een “gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid”. De wetgever heeft deze bevoegdheid nu toevertrouwd aan het Commissariaat-generaal, een onafhankelijke instantie, die hierin een ruimere appreciatiemarge heeft. In de situatie waarbij de Commissaris-generaal van oordeel is dat de betrokkene een “gevaar voor de samenleving” vormt, kan hij op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°

de subsidiaire beschermingsstatus intrekken. Dit vormt een **individuele beoordeling**. Er wordt geval per geval nagegaan of **het persoonlijk gedrag of de persoonlijke gedragingen** van de betrokkene een gevaar voor de samenleving vormen. In casu kwam de Commissaris-generaal terecht tot de conclusie dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Immers, blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep te Luik van 4 november 2013 dat verzoeker definitief veroordeeld werd voor de verkrachting van een meerderjarige vrouw met verzwarende omstandigheden. Het Hof van Beroep te Luik achtte de feiten die verzoeker ten laste werden gelegd als bewezen en merkte bij het bepalen van de straftoemeting (zie pagina 21 van het arrest) uitdrukkelijk op dat verzoeker een gebrek aan inlevingsvermogen heeft en vrouwen beschouwd als een soort van "koopwaar" dat tegen een gereduceerde prijs beschikbaar wordt gesteld. Niettegenstaande het Hof vaststelde dat verzoeker nog geen gelijkaardige strafrechtelijke veroordelingen op zijn kerfstok had, dient te worden vastgesteld dat het misdrijf waarvoor verzoeker veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat verzoeker een gevaar voor de samenleving vormt. Uit verzoekers persoonlijk gedrag blijkt immers dat hij geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen, en dat hij er niet voor terugschrikt fysiek geweld te gebruiken tegen een jonge vrouw teneinde haar te dwingen seksuele handelingen te stellen, terwijl de enorm kwetsbare positie waarin deze vrouw zich bevond, duidelijk was of hem bekend was. Bovendien blijkt dat verzoeker zijn aandeel in de feiten tot op heden ontkent, wat er op wijst dat hij geen schuldinzicht, noch berouw heeft. Verzoekers gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid.

Verweerder besluit dat de Commissaris-generaal terecht is overgegaan tot de intrekking van de eerder aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.1.5. Verweerder merkt verder op dat verzoeker met zijn betoog onder punten II. en III. er aan voorbij gaat dat de thans bestreden beslissing uit twee componenten bestaat die elk op zich als een op zichzelf staand deel ervan moeten worden beschouwd. De ene component heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, een bevoegdheid die aan de verwerende partij wordt verleend op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. De tweede component van de beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14° van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de Commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet dient te worden ingetrokken, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verweerder wijst er op dat dit advies evenwel niet kan worden bestempeld als een aanvechtbare administratieve rechtshandeling.

Om te kunnen spreken van een administratieve rechtshandeling moet er immers sprake zijn van een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen te doen ontstaan of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarmee wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtstoestand, dan wel een zodanige wijziging te beletten. Om ontvankelijk te zijn moet het beroep een handeling tot voorwerp hebben die zelf rechtsgevolgen sorteert en die onmiddellijk een rechtstreeks nadeel berokkent aan verzoeker (RvS 8 oktober 2008, nr. X). Zoals reeds gesteld, gaat het ter zake om een advies, dat niet voldoet aan deze begripsbepaling.

Verweerder benadrukt verder dat niettegenstaande de minister of zijn gemachtigde het advies van het CGVS niet kunnen negeren, zij er echter niet door gebonden zijn (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 54, n° 1197/001, p. 7).

Het gegeven dat het CGVS, zoals in casu, van oordeel is dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, heeft derhalve niet tot gevolg dat er automatisch een bevel volgt op de bestreden beslissing. Aan de minister wordt dus nog steeds de keuze geboden om al dan niet een bevel af te leveren. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoeker daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. Immers, verzoeker wordt in ieder geval beschermd tegen een risico op schending van het non-refoulementbeginsel, aangezien artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet de

minister of zijn gemachtigde verplicht slechts over te gaan tot een verwijderingsmaatregel voor zover deze maatregel geen risico op schending van het non-refoulementbeginsel voor de betrokkene met zich meebrengt (ibid. p. 7). De minister of zijn gemachtigde moet derhalve bij de beoordeling van het risico op schending van het non-refoulementbeginsel rekening houden met het door het CGVS geformuleerde advies.

Verzoeker kan dan ook te gepasten tijde, met name indien hij desgevallend in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten – en niet eerder, te meer nu de Raad bij de beoordeling van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel – middels het indienen van een annulatieberoep de mogelijke schending opwerpen van voormelde verdragsbepaling.

Het beroep, in zoverre het gericht is, tegen dat deel van de bestreden beslissing waarin een advies wordt verstrekt over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, is dan ook niet ontvankelijk.

2.2. Verweerder besluit dat de Commissaris-generaal op grond van pertinente en draagkrachtige motieven tot de conclusie is gekomen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving. Een schending van de artikelen 49/2, §4, eerste lid, 55/4 en 55/5/1, §2 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.”

2.3. Verweerder brengt op 19 januari 2017 op basis van artikel 39/76 een aanvullende nota bij. Deze nota bevat de ‘COI Focus “Irak. De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio” van 4 november 2016.

2.4. Verzoeker stelt in een “nota van antwoord” d.d. 23 januari 2017 voor om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.5. Verzoeker herhaalt ter terechtzitting van 25 januari 2017 zijn verzoek tot stellen van een prejudiciële vraag, die zou luiden als volgt:

“Artikel 17 § 1, d, van de Richtlijn 2011/95/UE gelezen in samenhang met artikel 19, § 3, a, van de Richtlijn 2011/95/UE die de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus aan een onderdaan toelaat “wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een gevaar vormt voor de gemeenschap van de lidstaat waar hij zich bevindt” zorgt het niet voor een ongelijkheid en een discriminatie in de zin van artikelen 20 en 21 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in de zin dat het de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus toelaat “wanneer de onderdaan een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf”?

Verzoeker brengt ter zitting van 25 januari 2017 drie stukken bij: een “attestation de bénévolat” van 13 september 2016, een “attestation” inzake een taalopleiding van 12 september 2016 en een attest van 12 september 2016 van een sociaal assistent.

3. Omtrent de rechtspleging

Verzoeker brengt op 23 januari 2017 een “nota in antwoord” bij.

De Vreemdelingenwet noch het PR RvV voorzien in de mogelijkheid tot het neerleggen/indienen van een “nota in antwoord”.

Waar verzoekers “nota in antwoord” een repliek beoogt op de nota van de verwerende partij van 18 november 2016, dient te worden gewezen op de inhoud van artikel 39/76, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Te dezen kan ook verwezen worden naar het Grondwettelijk Hof dat onder meer stelde (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, overweging B.6):

“Artikel 39/60 van de wet van de wet van 15 december 1980 preciseert dat «de partijen en hun advocaat [...] ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling [mogen] voordragen». Het schriftelijke karakter van de procedure verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd, maar het kan de partijen niet beletten ter terechtzitting mondeling te antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dat geldt des te meer wanneer zij elk slechts beschikken over één enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet.”

Gelet op artikel 39/76, tweede lid van de Vreemdelingenwet en onverminderd de interpretatie van het Grondwettelijk Hof wordt verzoekers “nota in antwoord” uit de debatten geweerd.

4. De beoordeling van de zaak

4.1. De bestreden beslissing stelt: *“Artikel 55/5/1, § 2 juncto artikel 55/4, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving.”*

De bestreden beslissing werd aldus genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2 en 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.”

Gelet op de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1° (en niet op basis van artikel 55/5/1, § 2, 2°).

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

Artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt:

“Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.”

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

4.2. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling door verweerder dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving op basis van artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015). Inzake de intrekking van een toegekende subsidiaire beschermingsstatus stelt de Memorie van Toelichting:

“Artikel 10 van het ontwerp bepaalt bovendien twee hypothesen waarin het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken.

Ten eerste, als a posteriori blijkt dat een van de uitsluitingsclausules op de vreemdeling had moeten worden toegepast tijdens de asielprocedure, of als hij onder dergelijke uitsluitingsclausules valt na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laat sinds 2010 toe dat een feit dat uitsluiting rechtvaardigt en zich heeft voorgedaan na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, het CGVS ertoe brengt die status in te trekken (vgl. RvV, 46 578, 22 juli 2010 en RvV, 94 736, 10 januari 2013). Deze administratieve en jurisprudentiële praktijken berusten nu op een zekere en uitdrukkelijke rechtsgrondslag, die zelf berust op de tekst van Richtlijn 2011/95/EU.

Gelet op het advies van de Raad van State wordt er in de tekst van het ontworpen artikel 55/5/1 uitsluitend verwezen naar artikel 55/4, § 1 en 2. Een loutere verwijzing naar 55/4 zou te ruim zijn, gezien artikel 55/4, § 3 reeds is vervat in het ontworpen artikel 55/5/1, § 1.

(...)

Er wordt bovendien bepaald dat de Commissarisgeneraal in zijn beslissing een advies verstrekt aan de minister of zijn gemachtigde over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de criteria voor de toepassing van de vluchtelingenstatus en met de criteria voor subsidiaire bescherming wanneer de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1°.” (Parl. St. Kamer, 2015-2016, nr. 1197/001, p.25-26).

Te dezen blijkt dat verweerder toepassing maakte van de intrekking a posteriori omwille van “(...) een feit dat uitsluiting rechtvaardigt en zich heeft voorgedaan na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (...)”.

4.3. Verzoeker stelt dat verweerder de bevoegdheid *ratione temporis* niet had om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken.

Het blijkt volgens de inhoud van de bestreden beslissing dat verweerder toepassing maakte van de artikel 55/5/1, § 2 *juncto* artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt terecht vast dat verzoeker er aan voorbijgaat dat de in artikel 49/2, § 4, eerste lid vermelde termijn enkel geldt wanneer de minister of zijn gemachtigde aan de commissaris-generaal vraagt om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 49/2, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

“In afwijking van het eerste lid kan de minister of zijn gemachtigde te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken die werd toegekend aan een vreemdeling die uitgesloten wordt of had moeten zijn overeenkomstig artikel 55/4, § 1 of § 2.” (eigen onderlijning)

Omtrent de mogelijkheid tot intrekken door verweerder *ratione temporis* kan ook dienstig worden verwezen naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 (BS, 24 augustus 2015) tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Voormelde wet wijzigde onder andere artikel 49/2, § 4 Vw en voegde artikel 55/5/1 Vw in. De Memorie van Toelichting stelt: *“Het is hier bovendien van belang te benadrukken dat het CGVS zonder beperking in de tijd, op eigen initiatief, kan overgaan tot de intrekking van eender welke status van internationale bescherming, en dit voor welk wettelijk motief dan ook.”* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p.12).

Daar *in casu* aan de commissaris-generaal werd gevraagd de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker in te trekken omdat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, geldt de in artikel 49/2, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van *“eerste tien jaar van het verblijf van de vreemdeling, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag”* niet.

Verweerder wijst er ook terecht op dat geen enkele wettelijke bepaling voorziet dat de mogelijkheid om toepassing te maken van artikel 55/4, §§ 1 of 2 van de Vreemdelingenwet begrensd is in de tijd.

Uit het voorgaande blijkt dat verweerder *ratione temporis* bevoegd was om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken aangezien deze de intrekking beoogt op basis van artikel 55/4, § 2.

4.4. De toepassing van artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.”

Dit artikel werd ingevoegd ingevolge artikel 9 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015).

In de Memorie van Toelichting dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“Dit artikel zet de artikelen 17.1, d) en 17.3 van Richtlijn 2011/95/EU om door aan artikel 55/4 twee nieuwe hypothesen voor uitsluiting van subsidiaire bescherming door het CGVS toe te voegen, de ene verplicht, de andere facultatief.

Ten eerste moet het CGVS de asielzoeker uitsluiten die een bedreiging vormt voor de samenleving of de nationale veiligheid. Dit nieuwe geval van uitsluiting is niet volledig nieuw, aangezien het huidige artikel 52/4 het mogelijk maakt, elke asielzoeker die een bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, uit te sluiten van de asielprocedure en dus van subsidiaire bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2015-2016, nr. 1197/001, p.23)

4.4.2. Verzoeker stelt dat artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet *in casu* niet kan worden toegepast omdat hij niet kan aanzien worden als een *“gevaar voor de samenleving of nationale veiligheid”*.

Verzoeker stelt dienaangaande:

“Het artikel 55/4, §2, van de Vreemdelingenwet wordt toegepast wanneer de vreemdeling een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt. De wet van 10 augustus 2015 die dit artikel heeft toegevoegd aan de Vreemdelingenwet geeft geen definitie van « gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid ». Het is een heel breed begrip, dat had moeten worden omschreven door de wetgever. Zonder definitie, moeten we nagaan wat de bedoeling van de wetgever was wanneer hij deze wet goedgekeurd heeft.

De memorie van toelichting van de wet van 10 augustus 2015 stelt dat deze wet goedgekeurd werd om « de groeiende dreiging van radicalisering en terrorisme te bestrijden door in mogelijkheden te voorzien om de internationale beschermingsstatus in te trekken of te weigeren in geval van terroristische daden » (Doc 54 1197/001, p. 4). De wettekst is duidelijk: de wet werd goedgekeurd om de radicalisering en terrorisme te bestrijden. Er is geen melding gemaakt van andere strafbare feiten. Bij het ontbreken van andere details in de memorie van toelichting, kunnen de feiten waardoor de verzoeker werd veroordeeld niet voldoende worden geacht om hem « gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid » te beschouwen.”

4.4.3. Verweerder repliceert als volgt:

“Verweerder beaamt dat de wetgever het begrip “gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid” niet gedefinieerd heeft. Dit is een begrip dat per definitie niet nauwkeurig kan worden omschreven. Verweerder stelt evenwel vast dat verzoeker overgaat tot een selectieve lezing van de door hem geciteerde Memorie van Toelichting. Zo stelt verzoeker dat uit de tekst blijkt dat de wet werd goedgekeurd om radicalisering en terrorisme te bestrijden. Terwijl de tekst in werkelijkheid als volgt luidt (Doc 54 1197/001, p. 4):

*“De indieners beogen in uitvoering van het regeerakkoord en via een wetgevend initiatief de asielprocedure te optimaliseren teneinde efficiënter en performanter te kunnen optreden **in gevallen waar de samenleving of de nationale veiligheid wordt bedreigd door personen die in België een status van internationale bescherming genieten of die dergelijke status hebben aangevraagd.***

*Het voorliggend ontwerp beoogt **eveneens** in uitvoering van het regeerakkoord de groeiende dreiging van radicalisering en terrorisme te bestrijden door in mogelijkheden te voorzien om de internationale beschermingsstatus in te trekken of te weigeren in geval van terroristische daden.”*

Hieruit blijkt duidelijk dat de wet niet enkel werd goedgekeurd om radicalisering en terrorisme te bestrijden zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt.

Verweerder wijst er verder op dat de bepalingen van artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet nieuw zijn, in die zin dat de minister vroeger reeds op basis van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet de toegang of het verblijf aan een vreemdeling kon weigeren indien er ernstige redenen waren om hem te beschouwen als een “gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid”. De wetgever heeft deze bevoegdheid nu toevertrouwd aan het Commissariaat-generaal, een onafhankelijke instantie, die hierin een ruimere appreciatiemarge heeft. In de situatie waarbij de Commissaris-generaal van oordeel is dat de betrokkene een “gevaar voor de samenleving” vormt, kan hij op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1° de subsidiaire beschermingsstatus intrekken. Dit vormt een **individuele beoordeling**. Er wordt geval per geval nagegaan of **het persoonlijk gedrag of de persoonlijke gedragingen** van de betrokkene een gevaar voor de samenleving vormen. In casu kwam de Commissaris-generaal terecht tot de conclusie dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”

4.4.4.1. De Raad stelt vast dat artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet twee begrippen bevat, namelijk het gevaar “voor de samenleving” of het gevaar “voor de nationale veiligheid”. Gelet op het woord “of” betreffen het twee onderscheiden begrippen. Beide begrippen kunnen dan ook zelfstandig worden ingevuld en gehanteerd.

Te dezen blijkt dat verweerder toepassing maakte van het “gevaar voor de samenleving”. Dit begrip wordt niet gedefinieerd in de Vreemdelingenwet. Het behoort derhalve aan verweerder – en de Raad binnen de werking van devolutieve werking van het beroep – om de inhoud van dit begrip in te vullen op basis van de voorliggende gegevens.

4.4.4.2. De elementen ten grondslag van de beoordeling dat verzoeker een “gevaar voor de samenleving” vormt, blijken als volgt te zijn gemotiveerd:

“Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het arrest van het Hof van Beroep te Luik van 4 november 2013. Uit dit arrest blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor de verkrachting van een meerderjarige vrouw met de verzwarende omstandigheid dat u door een of meer personen werd geholpen bij de uitvoering van uw misdrijf; de verkrachting voorafgegaan is door of gepaard gegaan is met de handelingen bedoeld in artikel 417ter, eerste lid of opsluiting; en de verkrachting gepleegd werd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of de dader bekend was, of onder bedreiging van een wapen of een op een wapen gelijkend voorwerp.

Artikel 55/5/1, § 2 juncto artikel 55/4, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het slachtoffer, een jonge Roemeense vrouw, onder valse voorwendsels naar België gelokt werd en alhier “verkocht” werd om onder dwang seksuele betrekkingen te hebben met diverse mannen. Uit de feitenvaststelling komt naar voren dat u het slachtoffer door middel van het gebruik van fysiek geweld gedwongen had fellatio te plegen. Het Hof van Beroep te Luik achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en merkte uitdrukkelijk bij het bepalen van de straftoemeting (zie pagina 21 van het arrest) op dat u een gebrek aan inlevingsvermogen heeft en vrouwen beschouwd als een soort van “koopwaar” dat tegen een gereduceerde prijs beschikbaar gesteld wordt.

Niettegenstaande het Hof vaststelde dat u nog geen gelijkaardige strafrechtelijke veroordelingen op uw kerfstok had, dient vastgesteld te worden dat het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

Uit uw persoonlijk gedrag blijkt immers dat u **geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen**, en dat u er **niet voor terugschrikt fysiek geweld te gebruiken** tegen een jonge vrouw teneinde haar te dwingen seksuele handelingen te stellen, terwijl de enorm kwetsbare positie waarin deze vrouw zich bevond, duidelijk was of u bekend was. Bovendien blijkt dat u uw aandeel in de feiten ontkende, wat er wijst dat u **geen schuldinzicht heeft, noch berouw heeft**. Uw gedrag getuigt van **een gebrek aan normbesef en een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid**.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 55/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

De vaststelling dat u sinds 11 december 2015 onder elektronisch toezicht staat, doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Elektronisch toezicht betreft immers een gunstmaatregel waar Belgische gedetineerden van kunnen genieten, en waardoor het mogelijk wordt een gevangenisstraf te laten uitvoeren buiten de gevangenismuren. Dergelijke strafuitvoeringsmaatregel streeft logischerwijze een ander oogmerk na dan artikel 55/5/1, § 2 juncto artikel 55/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De hierbij gehanteerde criteria staan dan ook volledig los van deze die aan de basis liggen van een beslissing waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 55/5/1, § 2 van de vreemdelingenwet.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 9 september 2016 gehoord voor het CGVS.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

Tijdens het gehoor ontkent u opnieuw de feiten die leidden tot de veroordeling van 4 november 2013. Volgens u werd u onterecht veroordeeld, bestaat er geen bewijs tegen u, en gaat het om een afrekening van de Belgische veiligheidsdiensten (zie CGVS, p. 2, 3, 8, 9, 10, 11, 12). Dat u tot op heden alle aantijgingen ontkent stemt overeen met de vaststelling van het Hof van Beroep te Luik dat u noch schuldinzicht, noch berouw heeft. U voegt er aan toe dat u nooit een Belg sloeg, tussen 2003 en 2007 geen problemen kende ondanks uw irregulier verblijf in België, u Frans heeft geleerd, opleidingen heeft gevolgd, en u werk heeft gezocht. U zegt dat u ondertussen een volwassen persoon bent, een goede opvoeding genoot, een gezin stichtte, geen dronkaard bent, geen drugs neemt, en enkel goed wil verdienen (zie CGVS, p. 9-10). De aangehaalde argumenten doen evenwel geen afbreuk aan de bijzonder ernstige feiten waarvoor u definitief veroordeeld werd en de daaruit voortvloeide vaststelling dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

Op 15 september 2016 legde u bijkomende documenten voor ter staving van uw verklaringen. Het gaat om een attest ter staving van uw vrijwilligerswerk bij de vzw "Amon Nos Hôtes", een attest in verband met uw deelname aan een alfabetiseringscursus bij de vzw "Orchidee Rose", en een rapport over uw consultaties (sociaal en psychologisch) bij Service "EPSYLON". In deze documenten, stuk voor stuk na het gehoor opgesteld, stelt men geen opmerkingen te hebben over uw gedrag en/of geen 'gevaar' in u te zien (zie Documenten). De documenten doen echter geen afbreuk aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. De andere door u voorgelegde documenten, met name uw verblijfstitel, uw rijbewijs, en de bankkaart van uw vriendin (zie Documenten), houden geen verband met de redenen waarop het CGVS de hierboven uiteengezette beslissing steunt."

De Raad stelt tevens vast dat de bestreden beslissing in het feitenrelaas stelt: *"U werd op 29 juni 2012 definitief veroordeeld door het Hof van Beroep te Luik tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens heling van een ongekend aantal maaltijdcheques."* Dit feit vindt steun in het administratief dossier (stuk 11, map landeninformatie) doch werd door verweerder blijkbaar niet mee in overweging genomen. Uit het arrest van het Hof van Beroep te Luik blijkt dat aan verzoeker een werkstraf werd ontzegd wegens de ernst van de feiten (cf. p.6 van het arrest).

Inzake de veroordeling van 4 november 2013 tot drie jaar wegens verkrachting stelt de Raad, bovenop de elementen die reeds vermeld zijn in de bestreden beslissing, ook nog vast dat: (i) het rapport van 28 januari 2016 van de justitieassistent in het kader van het elektronisch toezicht van verzoeker onder meer stelt: *"Pour sa condamnation pour viol, Monsieur déclare avoir été injustement condamné pour ces faits"* (vrije vertaling: *"Voor zijn veroordeling wegens verkrachting verklaart mijnheer onterecht te zijn veroordeeld voor deze feiten"*) (nota in antwoord d.d. 23 januari 2017 van verzoeker, stuk 1, p.3); (ii) verzoeker blijktens het PV van terechtzitting van 25 januari 2017 (zitting die leidde tot het (tussen)arrest X van 21 april 2017) de feiten ontkent waarvoor hij was veroordeeld.

4.4.4.3. Daargelaten de vaststelling dat verweerder *in casu* ten aanzien van verzoeker ook toepassing had kunnen maken van artikel 55/4, §1, eerste lid, c) aangezien verzoeker werd veroordeeld omwille van een *"ernstig misdrijf"* (of *"ernstige misdrijven"*), stelt de Raad te deze vast dat verzoeker omwille van zijn gerechtelijk verleden, zoals hoger vastgesteld sub 4.4.4.2, in België wel degelijk aanzien kan worden als een *"gevaar voor de samenleving"*.

Waar verzoeker aanvoert dat de wet van 10 augustus 2015 werd goedgekeurd om de radicalisering en terrorisme te bestrijden, treedt de Raad verweerder bij waar deze, middels citering van de Memorie van Toelichting (Doc 54 1197/001, p. 4), stelt:

“De indieners beogen in uitvoering van het regeerakkoord en via een wetgevend initiatief de asielpprocedure te optimaliseren teneinde efficiënter en performanter te kunnen optreden in gevallen waar de samenleving of de nationale veiligheid wordt bedreigd door personen die in België een status van internationale bescherming genieten of die dergelijke status hebben aangevraagd.

Het voorliggend ontwerp beoogt eveneens in uitvoering van het regeerakkoord de groeiende dreiging van radicalisering en terrorisme te bestrijden door in mogelijkheden te voorzien om de internationale beschermingsstatus in te trekken of te weigeren in geval van terroristische daden.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de wet niet enkel werd goedgekeurd om radicalisering en terrorisme te bestrijden zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt.” (eigen onderlijning)

De vaststelling dat verzoeker, in strenge termen, werd veroordeeld tot gevangenisstraffen voor verkrachting (drie jaar effectief) en wegens heiling (één jaar effectief) leidt tot het besluit dat hij een “gevaar voor de samenleving” vormt zoals bepaald in artikel 55/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Dit klemmt des te meer aangezien verzoeker zowel voor zijn justitieassistent als voor de Raad blijft stellen dat hij onschuldig werd veroordeeld wegens verkrachting (cf. 4.4.4.2).

De documenten bijgebracht op de zitting van 25 januari 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 13) waaruit kan blijken dat verzoeker vrijwilligerswerk doet, een taalopleiding volgt en psychologisch / sociaal wordt begeleid, doen hieraan geen afbreuk. De bestreden beslissing stelt omtrent deze attesten terecht: *“In deze documenten, stuk voor stuk na het gehoor opgesteld, stelt men geen opmerkingen te hebben over uw gedrag en/of geen ‘gevaar’ in u te zien (zie Documenten). De documenten doen echter geen afbreuk aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.”*

4.4.4.4. De Raad verwerpt het verzoek tot stellen van de voorgestelde prejudiciële vraag. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de RvV niet worden beschouwd als een in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie en is de RvV niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 15 maart 2017, *Aquino*, nr. C-3/16, r.o. 35-36).

4.5. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6 eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden op grond van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1°, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen adviseerde als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielseeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

Het CGVS is van oordeel dat u momenteel noch direct of indirect mag worden teruggedleid naar Centraal- (de provincies Bagdad, Diyala, Salah al-Din, Anbar, Nineveh, en Kirkuk) of Zuid-Irak (de provincies Babil, Basra, Najaf, Kerbala, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan, al-Muthenna), dit omwille van uw profiel van Chaldeeus christen.

*Er zijn daarentegen geen redenen om te veronderstellen dat u als Chaldeeus christen in **Noord-Irak** voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te vrezen (zie CGVS, p. 10-11).*

Wat de situatie van minderheden in Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus Irak- de situatie van minderheden in Noord-Irak, d.d. 20 maart 2015) dat de situatie van de christelijke gemeenschap, waartoe u behoort, in Noord-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming. Met uitzondering van twee belangrijke aanvallen tegen christenen en yezidi's in december 2011 werd voor het overige, geen melding teruggevonden van religieus gemotiveerd geweld tegenover christenen. De christenen in Noord-Irak hebben de mogelijkheid hun godsdienst ongehinderd uit te oefenen en is er sprake van een zekere maatschappelijke tolerantie ten aanzien van andere geloofsovertuigingen. Bovendien blijken vooral christenen goed vertegenwoordigd in het Koerdische parlement en de provincieraden. Over het algemeen is de (verblijfs)situatie voor christenen in Noord-Irak veilig en zij ondervinden er gevoelig minder problemen dan in Centraal-Irak. Als er in de Noord-Iraakse regio al gewelddadigheden vanwege IS voorkomen, hetgeen blijkens de informatie zeldzaam is, hebben deze eerder de Koerdische veiligheidsdiensten als doelwit en tot op heden geen minderheden.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit christen te zijn in Noord-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

Na gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) moet worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ten opzichte van Noord-Irak bestaat, dit om onderstaande redenen.

Gevraagd om uw vrees ten opzichte van Irak toe te lichten, verwijst u enkel naar uw vrees voor het Mehdi-leger in Bagdad en uw vrees voor Daesh (IS) in Batnaya (zie CGVS, p. 11). U haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat u in Noord-Irak door één van bovenstaande actoren wordt geviséerd. Bovendien verbleef u in 2010 of 2011 gedurende een maand in Noord-Irak om er uw familie te bezoeken. U verklaart dat u de regio zonder probleem kon in- en uitreizen, én dat u tijdens uw bezoek geen problemen heeft gekend (zie CGVS, p. 6-7). Het CGVS stelt verder vast dat uw ouders ondertussen geruime tijd in Noord-Irak verblijven (zie CGVS, p. 5). Er zijn dus geen redenen om te veronderstellen dat u als Chaldeeus christen in Noord-Irak voor vervolging dient te vrezen.

Evenmin zijn er redenen om te veronderstellen dat u in Noord-Irak een reëel risico op ernstige schade loopt.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij bepaalde Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2015-2016 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014-begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak.

De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben evenwel slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in KAR-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vond de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KAR-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de

Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Deze zeldzame terreurdaden, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gericht luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat er geen sprake is van een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover u wordt teruggeleid naar Noord-Irak. U mag daarentegen noch direct, noch indirect teruggeleid worden naar Centraal- of Zuid-Irak."

De Raad verwijst te dezen naar rechtspraak van de Raad van State waar met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 het volgende werd gesteld: "Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling." (RvS arr. nr. X van 24 mei 2016).

De tweede en derde grief in het verzoekschrift handelen over de terugkeer naar Noord-Irak en de landeninformatie daaromtrent. De argumentatie omtrent de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Noord-Irak en het reëel risico op het lijden van ernstige schade dat verzoeker er naar eigen zeggen zou lopen in geval van terugkeer, en de verwijzing in dit verband naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie, is *in casu* dan ook niet dienstig.

4.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet daar niet kan betwijfeld worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving (artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet) hetgeen blijkt uit zijn strafrechtelijke veroordelingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
dhr. W. MULS,
mevr. C. DIGNEF,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. -M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS